

РЕШЕНИЕ

№ 1905

гр. София, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д. Л. Д.

при участието на секретаря Л. С. Т. С.
като разгледа докладваното от Д. Л. Д. Административно наказателно дело № 20221110216664 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 ЗМВР

Образувано е по жалба на Р. Д. К. против заповед № 7855зз-22/25.11.2022 г., съставена от полицейски инспектор при ДВС-МВР, с която на жалбоподателя била наложена принудителна административна мярка – „задържане за срок от 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Заповедта е обжалвана, в срока по чл. 72, ал. 4 ЗМВР. В жалбата се излагат съображения за процесуални нарушения (непосочване на издател; липса на надлежно описание; липса на мотиви); за необоснованост, за непропорционалност. Моли се за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява. Негов процесуален представител поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Пледира разности.

Административният орган, редовно уведомен, се явява. Намира атакуваната заповед за законосъобразна и предлага същата да бъде потвърдена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Спрямо жалбоподателя е била издадена Заповед за задържане изведена с № 7855зз-22/25.11.2022 г., съставена от полицейски инспектор при ДВС-МВР, с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Жалбоподателят бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по чл. 63, ал. 3 и ал. 4 и чл. 64 ЗМВР, като горното се установява и от приложено и прието заверено копие на декларация, представляваща Приложение № 1 към чл. 15, ал. 2 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице - с правен интерес да оспорва, в предвидения преклузивен срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество същата е и основателна.

Заповедта, предмет на съдебния контрол е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК, доколкото липсват специални правила относно последното.

Настоящият съдебен състав намира че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващата страна и да са препятствали възможността й адекватно да я организира – не са били посочени данни за защитник, с който контакт да бъде осъществен, нито е отправено искане за назначаване на служебен, поради което и законосъобразно действия в тази насока не са били предприети.

Спазено е изискването за форма на акта, като заповедта за задържане на лице съдържа реквизитите, посочени в чл. 74, ал. 2 ЗМВР: името, длъжността и местоработата на служителя издал заповедта; основанието за задържането; данни, идентифициращи задържаното лице; датата и часа на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73 ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането. С декларацията, съставена на 25.11.2022 г. е заявено запознаването с правото на адвокатска защита, на медицинска помощ, на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане. В атакуваната заповед е посочена и конкретна хипотеза на чл. 72, ал. 1 ЗМВР.

В конкретиката на казуса, обаче, е налице противоречие на материалноправните разпоредби – от събраните по делото доказателства не се установяват данни за извършено от страна на лицето престъпление, поради което не са изпълнени предпоставките за приложение на материалноправната разпоредба на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР - налице е отменителното основание по чл. 146, т. 4 АПК.

В заповедта е налице схематично описание на фактическата обстановка, както и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило противообществена проява. Това позволява осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност на заповедта за задържане. Преценка за законосъобразност на един административен акт е възможна само тогава, когато той съдържа минимални реквизити, съгласно изискванията на АПК, които в случая са налице. Императивно предвиденото изискване за мотивираност на административните актове има за цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, както и да не бъде преградена възможността му адекватно да я организира.

Независимо, че в настоящия случай административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същия е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт. Факт е, също така, че мотиви на административния акт може да се съдържат най-късно в съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съда, но видно от приложените по делото писмени доказателства,

органът не се е възползвал от от тази си възможност.

Задържането под стража, на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1](#) вр. [чл. 73 ЗМВР](#), за срок, не по-дълъг от 24 часа, представлява, по смисъла на чл. 22 ЗАНН, принудителна административна мярка, която има за цел - чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема, с цел - започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на [чл. 7, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#) предполага наличието на достатъчно данни, по смисъла на [чл. 207, ал. 1](#), вр. [чл. 211, ал. 1 НПК](#), от които да може да се направи основателно предположение - че конкретно лице е извършило престъпление. С други думи - данните следва да са налични преди постановяването ѝ, респективно - преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, а това противоречи на целта ѝ, която не е - да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на заподозрения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване.

В случая, напълно неясно остава за съда обстоятелството - защо е задържан жалбоподателят и има ли достатъчно данни за негово участие в извършване на престъпление: в протокола за личен обиск на жалбоподателя не са открити вещи, относими към проверката; с протокол за доброволно предаване Г М предава мобилен телефон, който не е съобщен, като отнет в изготвената от К М докладна записка (М предава О, а тримата мароканци съобщават за отнети); в докладната си Я. Р съобщава за анонимна оперативна информация; в сведението си Г М излага субективни предположения за наличие на противоправно отнемане, небазирани на конкретни доказателства или възприятия; докладните записки на Х Ч и К Р касаят необходимост от претърсване на помещения и на служебен автомобил, в които няма данни да са били открити противозаконно отнети вещи, а такива не са били открити у самия жалбоподател и при проверката в 16:12 ч. на 25.11.2022 г. В този смисъл, предприетите действия не почиват на обективно констатирана необходимост и не би било пресилено да бъдат окачествени, като произвол.

На следващо място, според настоящия съдебен състав, констатира се и несъобразяване с целта на закона – отменително основание по [чл. 146, т. 5 АПК](#). Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство - [чл. 6 АПК](#). Задържането за срок от 24 часа по реда на [чл. 72 ЗМВР](#) е принудителна административна мярка, която, в зависимост от случая, би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по [чл. 72, ал. 1 ЗМВР](#) съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно [ЕКЗПЧОС](#), по изключение е приложимо, с цел - да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция, при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай, приложената мярка не се оправдава от никоя от тези цели. Самоличността на лицето е била установена, не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Не е имало и данни за опасност от укриване на жалбоподателя. От приложената докладна записка се установява, че в момента на фактическото си задържане жалбоподателят не е извършвал действия, в разрез със закона, като ОП-Бургас не е съобщила за привличане към

наказателна отговорност, т. е. дори да са били налице някакви първоначални предположения, същите нито са носили признаците на обоснованост, нито са довели до ангажиране на отговорност впоследствие.

От събраните по делото доказателства не се установяват нито лоши характеристични данни, относно личността на жалбоподателя (липсва справка за криминални регистрации), нито негова съпричастност към посоченото престъпление по чл. 214 или 213а НК. В този смисъл, със задържането правата и законните интереси на жалбоподателя са засегнати в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава административният акт.

По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, съдът следва да присъди в полза на оспорващата страна своевременно поисканите и доказани разноски. В конкретния случай, по делото има доказателства за направени разноски в общ размер на 1 0010,00 лева, от които 1 000 лева за адвокатско възнаграждение (договори на л. 6 и л. 70 от делото), както и 10,00 лева за разноски за образуване на делото (приложена вносна бележка по преписката), поради което и същите следва да се възложат, в тежест на СДВР.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 7855зз-22/25.11.2022 г., съставена от полицейски инспектор при ДВС-МВР, с която на Р. Д. К. била наложена принудителна административна мярка – „задържане за срок от 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Р. Д. К., ЕГН ***** сумата от 510 лева – деловодни разноски.

ДА СЕ ВРЪЧИ копие от решението на страните, на основание чл. 138 АПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Софийски районен съд: _____